

F. t. l. om finansiel virksomhed

reglen i § 47 er det ikke muligt at give meddelelsen til« den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på disse kautionisters vegne«. Hvis der er flere kautionister, skal der som udgangspunkt gives meddelelse til hver af kautionisterne. Dette udelukker dog ikke, at meddelelse kan gives til andre, hvor der er en rimelig begrundelse herfor, eksempelvis hvis en blandt flere kautionister har bopæl i udlandet.

Stk. 1, 2. pkt., indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at der også skal gives meddelelse inden 3 måneder ved bevilget henstand uden samtykke fra kautionisten. Dette indebærer, at der, som det antages i gældende ret, ikke kan lægges vægt på en generel forhåndstilladelse til at indrømme henstand, der er indeholdt i kautionsaftalen.

Formålet med *stk. 2* er at give institutterne et økonomisk incitament til at overholde fristen i *stk. 1*. Reglen betyder, at kautionisten ikke skal betale forfaldne ydelser, såfremt disse er mere end 3 måneder gamle. Fristen regnes fra kautionistens modtagelse af underretningen. Dette indebærer en beskyttelse af kautionisten, der supplerer *stk. 3*. Det er ikke et krav efter *stk. 2*, at kautionisten kan påvise et tab som følge af manglende overholdelse af fristen i *stk. 1*.

Hvis eksempelvis et pengeinstitut har et misligholdt lån, hvor der mangler ydelser fra en 8 måneders periode inden fremkomst af meddelelsen efter *stk. 1*, kan pengeinstituttet ikke kræve renter, afdrag, gebyrer o. lign., der skulle have været betalt i de 5 måneder inden perioden på 3 måneder. Kautionisten vil stadig skulle hæfte for den resterende hovedstol.

Reglen i *stk. 3* svarer til reglen i § 47, og har samme retsvirkning, men kautionsforpligtelsen kan dog være mindre end i § 47, jf. henvisningen til *stk. 2*.

Stk. 4 sætter et samlet maksimum for kautionistens forpligtelse og sikrer, at kautionisten ikke bliver mødt med krav om betaling af gæld, der ved eksempelvis renter og overtræk er blevet langt større end forudset ved afgivelsen af kautionsløftet. Bestemmelsen medfører, at der kun kan stilles kaution for fordringer med et maksimum. Bestemmelsen sætter således også en begrænsning for anvendelsen af alskyldserklæringer.

I *stk. 5* kræves, at kautionen skal være skriftlig for at være gyldig. Gyldighedsbetingelsen skal give en større grad af sikkerhed for, at kautionisterne ved, hvilke forpligtelser de påtager sig.

I *stk. 6* er der fastsat en tidsbegrænsning for kautionsløfter. Varigheden af kautionsaftalen er afhængig af karakteren af den sikrede fordring. Er kautionen stillet for flere fordringer af forskellig karakter, vil

kautionsdækningen af de enkelte fordringer bortfalde på forskellige tidspunkter.

Tidsbegrænsningen vil medføre, at kautionister ikke præsenteres for krav efter meget gamle kautionsaftaler. Tidsbegrænsningen regnes fra kautionsaftalens indgåelse.

Den fastsatte tidsbegrænsning omfatter ikke tilfælde, hvor anden lovgivning har forudsat eller foreskrevet kautionsaftaler, der løber længere tid end foreskrevet i dette stykke. Som eksempel kan nævnes garantier, der stilles efter § 5, *stk. 12*, i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber.

Stk. 7 skal sikre, at kautionisten har mulighed for at følge med i udviklingen af den fordring, som kautionisten har sikret. Formålet hermed er, at kautionisten derved har bedre mulighed for at være forberedt i tilfælde af, at kautionen bliver gjort effektiv. Denne meddelelse er en undtagelse til reglerne om tavshedspligt.

Til § 49

Bestemmelsen er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende lov om banker og sparekasser.

Bestemmelsen skal sikre, at nye garantier i sparekasser og andelshavere i andelskasser får oplysning herom, hvis sparekassen henholdsvis andelskassen har tabt en del af sin garanti- eller andelskapital.

Stk. 1 skal sikre, at nye garantier i en sparekasse, der på grund af underskud har tabt en del af sin garantikapital, får oplysning om, at de garantibeviser, der erhverves, ikke er pari værd, såfremt sparekassen blev opløst på erhvervelsestidspunktet.

Stk. 2 vedrører andelskasser og svarer til den i *stk. 1* angivne regel for sparekassers garantikapital.

Stk. 3 præciserer, at der kan ske nedskrivning af en andelskasses andelskapital efter de for aktieselskaber gældende regler. Reglerne om nedsættelse af aktiekapitalen findes i aktieselskabslovens kapitel 7. Det fremgår blandt andet heraf, at aktiekapitalen kan nedsættes, såfremt det vedtages med et flertal svarende til det flertal, der skal til for at ændre vedtægterne.

Til § 50

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om banker og sparekasser.

Stk. 1 regulerer anbringelsen af de nævnte særlige opsparingsformer, og *stk. 2* giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler blandt andet for placering af de opsparede midler i puljer og i værdipapirer i særskilt depot.